

hedder Forfatning, og noget, der hedder Grundlov. Forfatningen er maaske noget andet, idet man ikke kan skrive alt, hvad man tilsigter, i Grundloven. Derfor er der ogsaa noget, som hedder Grundlovens Aand. Det nuværende Regeringsparti har været stærkt medvirkende til at faa den nuværende Forfatning gennemført, og i denne Forfatning findes der som ligeberettiget Faktor, for saa vidt angaar den almindelige Lovgivning, et Landsting. Der er ogsaa sagt her i Dag, at det bestrides ikke, at Landstinget har denne Ret. Nej, det bestrides ikke i Teorien, men her ligger Forslag, som bestrider denne Ret i Praksis. Thi hvad vil det sige, at man paa Finansloven indsætter en Anmærkning, en Anmærkning, som er tilstillet Folketingets Finansudvalg henimod Slutningen af Februar, faar Folketinget til at vedtage den og sender den herop nogle faa Dage, førend Finansloven skal være færdig? I det Øjeblik man gør det, kræver man, at Landstinget skal tilsidesætte den Forudsætning, hvorunder det medvirker i den almindelige Lovgivning.

Vilde den højtærede Forsvarsminister og den højtærede Regering endelig have en Diskussion om Militærspørgsmaalet, vilde de endelig ind paa en Diskussion om, hvorvidt Militærlovene af 1922 skulde ændres eller ikke, hvorfor har de saa ikke fremsat et helt nyt Lovforslag i Ændringsforslagsform og derved tilladt, at Landstinget fik det til den Undersøgelse, som det er Landstingets Ret at kræve? Ogsaa paa dette Omraade maa den højtærede Regering administrere i Forfatningens Aand, og det gøres ikke paa denne Maade. Vi er ikke i Stand til i Løbet af 8 Dage at sætte os ind i, hvorvidt det ikke er en betydelig Forringelse af Hærordningens Brugbarhed, dette, at man udskyder den ene Efteraarsmanøvre efter den anden, at man udskyder Indkaldelsen af Reservebefalingsmænd, om hvilke ingen bedre end den nuværende Forsvarsminister ved, at de nu i meget høj Grad træder i Stedet for faste Officerer og derfor selvfølgelig maa ind til en Uddannelse. Det har været os umuligt at sætte os ind i, hvorvidt disse Udsættelser kunde være tilladelige under Hensyn til, at man ikke mener i Øjeblikket at have Raad til at afholde dem. Det lader sig ikke gøre i Løbet af 8 Dage, det er fuldkommen umuligt, og skal noget saadant foretages, kræver vi, at det, da det drejer sig om noget, som udtrykkelig er vedtaget i Hærordningen, skal ske igennem en Ændring i den bestaaende Lov og ikke ved en Anmærkning til

Finansloven. Jeg er derfor ganske rolig, naar der her tales om, at Venstre er i Strid med sin Fortid. Nej, Venstre har igennem Tiderne kæmpet for, at det, som skete i Lovgivningsarbejdet, skulde ske i Overensstemmelse med den Forfatning, vi havde. Medens vi tidligere stod sammen med Socialdemokratiet herom mod det daværende Højre, er Forholdet nu vendt fuldkommen om. Vi staar selvfølgelig paa ganske den samme Linie, men nu har vi vore tidligere Kampfæller som Modstandere og er mærkværdigt nok kommet i Overensstemmelse med Højre om, at Forfatningen skal holdes, ligegyldigt hvem der staar som Regering.

Man siger i denne Forbindelse, at Valget af 11. April har givet tilstrækkeligt Grundlag for Regeringen til at foreslaa en Nedsættelse af de militære Udgifter. Som om Valget ikke drejede sig om andet! Der faldt før en Bemærkning fra den højtærede Statsminister; der var fra anden Side blevet talt noget om de kommunale Valg, Statsministeren gav et Tilsvaer dertil, og deri siger netop den højtærede Statsminister, at ved de kommunale Valg er der intet fastslaaet om, hvorvidt den Administration, de socialdemokratiske Flertal ude omkring i Kommunerne har ført, havde medført, at de muligvis havde tabt nogle Stemmer; der var stemt om meget andet, sagde den højtærede Statsminister. Ja vel, jeg indrømmer den højtærede Statsministers Berettigelse til at benytte et saadant Argument, men samtidig maa jeg sige, at der ikke var nogen i Danmark, som den 11. April stemte om Opretholdelsen af Forsvarslovene af 1922. Dette Argument tror jeg, at en saa øvet Parlamentariker som den højtærede Statsminister ikke oftere skulde benytte.

Saa siger man, at vi ved vor Modstand her aabner en Kamp imod Landstinget. Det er nævnt tidligere baade i Gaar og i Dag — i alt Fald er der sagt det samme af andre Talere i Gaar, det blev udtrykt af det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) med andre Ord. Der blev sagt, at Tinget her aabner en Kamp, og det ærede Medlem udtalte, at ingen har Fred længere, end ens Nabo vil, de højtærede Regeringspartier havde nu ikke Fred længere for de slemme Venstremænd. Hvem er det, der aabner denne Kamp? Er det Landstinget, er det Partiet Venstre, eller er det den Regering, som paa Trods af al parlamentarisk Sædvane vil gøre Forsøg paa at gennemtrumfe en Ændring, om hvilken den ved, at den ikke kan samle Flertal her i Landstinget paa nærværende Tidspunkt.